

НАСТІЛЬНА
ГРА

БОНУС

ЗАХОДИЛІ
ЗАВДАННЯ ДЛЯ
МЕБЕ

Там, де ти не був...
Випуск 9 (88)

БОЛІВІЯ

Незабутні пригоди в пошуках ГОЛОВНОГО

Щоб розкрити таємниці Дружболандії та стати її Вартовим, тобі знадобляться спеціальні КЛЮЧІ. Ось вони:

Тітко Олю, ми таке вигадали! – четверо друзів майже влетіли у двері ветеринарної клініки й відразу ж замовкли.

Зазвичай у цей час у клініці була перерва, але зараз у маленькій приймальні сиділа жінка з дівчинкою, а на дверях кабінету висіла табличка: «Тихо, триває операція!» Друзі вже знали, що в таких

випадках тітка Оля просить не шуміти, щоб її нічого не відволікало. Вартові сіли на стільці, а Бобошка примостився поруч. Розумний собака часто бував у клініці тітки Олі й знав, як поводитися.

Несподівано дівчинка схлипнула. Мама відразу ж її обійняла й узялася втішати:

– Марійко, не плач! З Барсиком усе буде гаразд.

– А що з вашим улюбленцем? – запитав Яша.

– У нашого kota проблеми із зором – катаракта. Ольга Вікторівна сказала, що ми вчасно звернулися по допомогу й операція має допомогти, – пояснила жінка дітям.

– Звісно, допоможе! Якщо тітка Оля сказала, то так і буде. Вона – чудовий ветеринар, – запевнили друзі.

– Мене теж звати Марійка, а це наш собака Бобошка, – підсіла Марійка до дівчинки. – Він уже кілька разів лікувався в тітки Олі й зараз веселий та здоровий. Тітка Оля всім тваринам допомагає, навіть безпритульним, а ми, чим можемо, допомагаємо їй. Нещодавно, уявляєш, ми принесли їй тхора, якого знайшли в парку, він був дуже слабким. Тітка Оля його вилікувала, а потім ми передали його знайомим лісникам Яшиного дідуся. І ще була історія...

Жінка з дівчинкою уважно слухали Марійку, раптом двері відчинилися й до приймальні увійшла Ольга Вікторівна. Вона усміхалася.

– Усе гаразд, не хвилюйтеся. Ваш Барсик бачитиме. Зараз до нього не можна. Приходьте завтра, і я розповім, що вам потрібно буде для нього зробити та як доглядати.

Мама Марійки довго дякувала тітці Олі, а потім сказала:

– Мені ваші помічники розповіли, що ви допомагаєте безпритульним тваринам. Я б теж хотіла якось долучитися до цієї справи. Чим можу бути корисною?

– Щиро вам дякую, це було б просто чудово! – зраділа тітка Оля. – У нас багато потреб: можна приходити й допомагати в догляді за тваринами, можна приносити корм і ліки, можна шукати для них нових господарів. Обирайте, що вам більше до душі!

– І я хочу рятувати звірятко, матусю! – Марійка, здавалося, прямо зараз уже готова була братися до роботи.

– Приходьте завтра, тоді все й обговоримо, – сказала тітка Оля.

Господарі Барсика погодилися, ще раз подякували тітці Олі та друзям і, радіючи втішним новинам, вийшли з клініки.

– Як мені приємно зустрічати таких доброзичливих і небайдужих людей! – тітка Оля сіла на стілець.

Вона втомилася, бо сьогодні було багато відвідувачів і декілька операцій.

– Тітко Олю, ми ось чому прийшли, – почав розмову Михайлик. – Минулої суботи в церкві нас запрошували до Клубу слідопитів. Вам, напевно, діти говорили про це?

– А взагалі, – приєднався до розмови Яша, – нам розповідали про волонтерів. Це дуже хороші люди, вони багато допомагають. І слідопити також роблять добрі діла.

– Ми згадали, що ви теж були волонтером у Болівії, – втрутилася Марійка, – і подумали: можливо, і нам орга-

нізувати волонтерську групу допомоги безпритульним тваринам? Тоді ми б теж стали волонтерами!

– Така організація вже існує в нашому місті. Я з ними співпрацюю, – усміхнулася тітка Оля, – а ви й так уже волонтери, тому що добровільно й безкорисно мені допомагаєте. У молоді роки я їздила волонтером до багатьох країн, у Болівії теж була. Ваш тато зараз там, чи не так? Ходімо, я вам трохи розповім про неї. Це дуже цікава країна.

Вартові зраділи: приємно усвідомлювати, що ти робиш щось добре й що твої

**ПРИГОДИ
В ПОШУКАХ
ГОЛОВНОГО**
тривають!

І я хочу
рятувати звірятко,
матусю!

Bolivia

БОЛІВІЯ

ДАВНИМ-ДАВНО...

Понад 3500 років тому тут жили нащадки індіанців, які залишили по собі пам'ятники та загадки. Їх завоювали інки, які створили свою могутню імперію. У XVI столітті іспанці зруйнували її, а захоплені землі почали називати Верхнє Перу. Через 300 років під час війни за незалежність іспанці втратили свою владу – і на цих землях утворилася незалежна республіка Болівія. Її назвали на честь генерала Симона Болівара, котрий очолив цю боротьбу.

"ЗЕЛЕНЕ ПЕКЛО"

Країну можна розділити на три частини: гірський ланцюг Анд на заході, неосяжні долини Гран-Чако на південному заході. Місцеві жителі називають ці долини «зеленим пеклом», тому що тут дуже спекотно. До того ж якщо вдень тут нещадно палить сонце, то вночі холодний вітер з Анд може знизити температуру до позначки нижче 0° C. Через такі непередбачувані температурні стрибки, а також зграї комарів цю місцевість часто називають справжнім пеклом.

КРАЇНА ІНДІАНЦІВ

Болівія – єдина країна в Південній Америці, де більш ніж половина жителів – індіанці, нащадки корінного населення племен кечуа й аймара. Однак вони образяться, якщо турист назве їх «індіо», адже слово «індіанець» вигадали іспанські завоювальники. Ліпше сказати «кампенсіно» або ж «чоло». Перше – дослівно означає «фермер», а друге – «переселенець із міста». Урешті-решт, саме слово «індіанець» було помилково вжито, адже Колумб думав, що причалив до Індії.

ЗНІМАЮ КАПЕЛЮХ!

Болівійці зберегли чимало своїх традицій та культуру. Наприклад, жінки, як і декілька століть тому, люблять носити широкі спідниці з рюшами, велику шаль та англійський капелюшок-казанок. З капелюхами пов'язана цікава історія: їх привезли до Болівії, щоб продавати чоловікам. Однак їм не підійшов чи то розмір, чи то фасон – чоловіки їх не носили.

Тоді торговець вирішив запропонувати капелюхи жінкам. Ті так їм сподобалися й прижилися, що багато болівійок носить їх і досі!

ЗЕБРИ НА ДОРОЗІ

Вулицями болівійської столиці часто розгулюють зебри. Не чотирилапі тварини з хвостом, а люди, вбрані в смугасті костюми. Ці «зебри» – волонтери, які допомагають літнім людям та дітям безпечно переходити через дорогу. У такому одязі їх здалеку видно і пішоходам, і водіям. Які вони молодці!

ЩО НА СЇДАНОК?

Найпопулярніша страва – салатенья. З вигляду – звичайний пиріжок, однак у ньому незвичайна начинка. Салатенью наповнюють густим супом, звареним із м'яса, картоплі, моркви, з додаванням желатину. Після варіння суп ставлять до холодильника й тільки потім начиняють ним пиріжки. Звісно, під час випікання суп у пиріжках плавиться, тому їсти їх слід обережно, щоб розтоплений суп не вихлюпнувся на одяг!

ОЗЕРНИЙ СВІТ АЛЬТІПЛАНО

З'єднаймо разом два іспанських слова *alto* – «високий» і *plano* – «плоскість», утворилося Альтиплано. Це величезне плоскогір'я в Андах, розташоване на висоті від 3500 до 5000 метрів.

Що тут можна побачити? Льодовики та гори, пасовиська та болота, пустелі, гейзери й озера. Водойм багато, і вони дуже різні.

Тітікака – найбільш високогірне озеро у світі. Тут зародилися найдавніші цивілізації. Неподалік від озера розташовані руїни міста Тіуанако із залишками пірамід, кам'яних воріт і лабіринтів. Кажуть, що в лабіринтах сховане загадкове послання від людей тієї епохи, але його поки що ніхто не відшукав.

Золото, яке за легендою інки сховали від іспанців на дні озера, теж не знайшли, зате виявили рештки стародавнього міста: скульптури, сходи, храми та дороги.

У дивовижної жаби – тітікакського свистуна – маленькі легені, тому для дихання вона використовує свою шкіру, яка звисає складками. На думку науковців, ці жаби інколи «віджимаються» на дні озера: рухають лапками, щоб скаламутити воду та вивільнити кисень.

Крім сучасних морських суден, озером пропливають «бальси» – плоті з очерету. Острів Сірікуї – останнє місце, де ще збереглося мистецтво їх виготовлення. Очерету на берегах озера вдосталь, ним тамтешні мешканці годують худобу, а м'яке коріння й самі додають до страв.

Тільки біля озера Тіті-кака та в парку Са-хама ще збереглися ліси квебрачо. У цих рослин дуже тверда деревина, тому в перекладі їхня назва означає «зламай сокиру».

Салар-де-Уюні – величезне висохле озеро. У сезон дощів його поверхня вкривається водою, у якій, мов у дзеркалі, відображаються хмари. По них весело бігати, наче стрибаєш по хмаринках!

Це готель із солі в центрі озера. Усі його стіни, стільці, ліжка, столи та прикраси – солоні. Можна навіть спробувати, персонал не заперечує. Хочеш лизнути ліжко або стілець?

У сухий сезон поверхня озера висихає й вкривається ось такими шестикутниками. Вони схожі на стільники, чи не так? Чому так виходить, поки ніхто не знає, але колись і цю таємницю розкриють. Можливо, це зробиш ти?

Лагуна Колорадо – червоне озеро в оточенні гір з білосніжними вершинами. Залежно від пори дня, погоди та температури, колір води змінюється на червоний, помаранчевий, бордовий, бурий і навіть фіолетовий. Цей колір створюють особливі водорості, бактерії та мінерали.

У цій соляній пустелі нічого не росте, але посередині є незвичайний пагорб. На ньому – тільки каміння та квітучі кактуси до 10-15 метрів заввишки! Якщо звичайні кактуси ростуть 1 см за рік, то скільки ж їм тоді років?

Від червоного озера можна дістатися до зеленого – **Ларґ-ни Верде**. Утім, доведеться проїхати через гарячі джерела, грязьові вулкани та фумароли – струмені вулканічного газу та пари.

У ГОРАХ І НА РІВНИНАХ

Офіційна столиця країни – Сукре, але фактичною столицею є місто Ла-Пас. Так вважають не лише місцеві жителі та туристи, а й уряд, який давним-давно сюди переїхав.

ОЙ, ЛЕЛЕ, МЕНІ ЗЛЕ!

Життя в Ла-Пасі особливе, адже величезне місто розташоване в кратері колишнього вулкана на висоті трьох з половиною кілометрів. Якщо ти не місцевий житель, то задуха, головний біль, нудота, прискорене серцебиття тобі гарантовані. На такій висоті кисню менше, тому гірська хвороба підкошує всіх новачків.

ГІРСЬКІ ВЕРБЛЮДИ

Лами – дивовижні невибагливі тварини. Вони виживають на великих висотах серед майже голих скель, там, де не зможуть жити ні вівці, ні кози. З м'якої вовни лам виготовляють доволі цупкі й теплі тканини та ковдри. Лами допомагають людям так само, як і верблюда в пустелі. Вони й зовні нагадують верблюдів, чи не так?

МІСЯЧНА ДОЛИНА

Скелі із закам'янілої глини та піщаника дивують своїм різнобарв'ям: червоні, бежеві, коричневі та фіолетові. Крім того, вітер і вода перетворили долину на лабіринт із незвичайних скель та скульптур. Під час прогулянок слід бути дуже уважним, адже на краю урвища глина м'якша, тож можна легко послизнутися й зірватися вниз!

МІСТО-САД

«Ластівки із Кочабамби ніколи не відлітають», – кажуть у Болівії, а саме місто ще називають «містом вічної весни». Тут не буває спекотно чи холодно. Цілий рік і вдень, і вночі тут тепло. На вершині гори Сан Педро над містом височіє статуя Христа – Крісто-де-ла-Конкордія. Вона така ж сама, як у Ріо-де-Жанейро, тільки на 2,5 метри вища. До неї можна піднятися сходами, але так швидко втомишся, а можна канатною дорогою – так простіше, цікавіше, до того ж ціле місто видно, мов на долоні!

ОХ, КАРТОПЛЯ!

Страви з картоплі, як завжди, переважають на столах болівійців. Чому дивуватися? Адже саме із цих місць картопля почала мандрувати всім світом! У Перу та Болівії дикорослу бульбу використовували тисячі років тому, але саме в Болівії виявили найстаріше картопляне поле. Саме тому болівійці вважають свою країну батьківщиною окультуреної картоплі, адже до приходу іспанців, які потім і вивезли її «у світ», на гірських терасах вирощували 240 видів цієї культури. Чорна, фіолетова, червона, біла, жовта – обирай будь-яку!

МУЗИКА АНД

Болівійці люблять музику, а найвідоміший музичний інструмент у них – андська флейта «сіку». Вона виготовлена з очеретяних трубочок. Залежно від їхньої товщини та довжини змінюється звучання флейти. Мелодія наповнена вітром, безкраїми просторами, палючим сонцем та безмежністю. Це музика гірських Анд.

СЛІДИ НА СТІНІ

У місті Сукре є Парк динозаврів, а в ньому – стіна, на якій багато слідів динозаврів. Як вони примудрилися залишити там свої відбитки? Кажуть, колись ця стіна була дном озера, куди динозаври приходили попити води, але потім унаслідок змін у природі дно піднялося й стало практично вертикальним, як стіна. Тепер біля цієї стіни стоять макети тих, хто залишив свій слід в історії.

Де ж
мама?

Як рятували Славка

Славко зіщулився: ночі в жовтні холодні, та й страшно самому в лісі. Страшно навіть дорослому, а коли тобі чотири роки й ти заблукав, то ще страшніше. Так, Славко загубився. Він зрозумів це тоді, коли озирнувся й ніде не побачив мами з бабусяю, навіть не чув їхнього голосу.

До лісу, розташованого неподалік від селища, вони з міста приїхали по гриби: мама, бабуся, Славко та його півторарічний братик. Славкові якнайсуворіше веліли не відходити від старших, але... Хлопчик тепер і сам не пам'ятає, що його так привабило, але загубився він майже відразу. Ліс – небезпечне місце, здається, що ти відійшов убік кроків на сто, а вже нікого не бачиш і не чуєш.

Спочатку Славко кричав і намагався повернутися назад, але як відшукати місце, звідки ти прийшов, якщо тобі чотири роки й ти зовсім не звертав уваги, у який бік прямуєш? Тоді хлопчик просто пішов уперед, сподіваючись когось зустріти. Однак невдовзі він втомився, земля під ногами чвакала, пролазити через вітроломи не було сил, надворі сутеніло. Він сів і вирішив чекати, доки його знайдуть. Батьки обов'язково його знайдуть!

А тим часом...

Помітивши, що хлопчик зник, мама з бабусяю кинулися його шукати. Згодом до пошуку долучилися спецслужби, поліція, пожежно-рятувальні частини та волонтери. Повідом-

лення про те, що в лісі зникла дитина, з'явилися в соціальних мережах уже за годину після того, як Славка загубили. З різних міст їхали волонтери, щоб допомогти з пошуком. Майже 700 добровольців приєдналися до рятувальників!

Славка шукали на землі, на воді та з повітря за допомогою гелікоптерів. Пошуки вели організовано, розбивали місцевість на ділянки й кожну ретельно обстежували. Особливо пильно оглядали місця, де знайшли фантик від цукерки та сліди від маленьких гумових чобіт. Люди ненадовго поверталися, щоб підкріпитися гарячою їжею й знову йшли до лісу.

Настала ніч, але пошуків не припиняли. Почали використовувати тепловізори – пристрої, які виявляють будь-який предмет, що випромінює тепло. Однак усе безрезультатно. До ранку дитина перебувала в лісі вже понад 15 годин! Люди не хотіли втрачати надії й шукали, шукали, шукали...

Славко бачив гелікоптери, які пролітали над головою, і мріяв, що дядьки-пілоти його побачать і повідомлять батькам. Хлопчик втомився, йому хотілося їсти й пити. Хотілося додому. Ліс шумів, хрустіли гілки, опадало листя... І раптом... «Славку! Славку!» – почув він. «Я тут! Я тут! Я тут!» – Славко намагався кричати якомога гучніше, щоб його почули й не оминули.

Четверо волонтерів вирішили пройти болотом у протилежний від місця пошуків бік. «Не знаю чому, але нас просто потягло туди, – розповідав згодом один із них, Артур Штоян, – наче серце підказало. Походили-походили – не знайшли, повертаємося назад – і тут хтось із нас вигукнув: „Славку!“ І хлопчик відгукнувся. Яка це була радість! Ми біжимо до нього, а він стоїть і починає нам розповідати, що приїхав по гриби й загубився. Ми йому кажемо, що знаємо, що шукаємо саме його й зараз відвеземо до рідних. Шкарпеточки теплі одягли, чаєм напоїли».

Дорогою до штабу Славко дивувався, бачачи безліч людей та автомобілів. «Це всі мене шукають?» – запитував він і розповідав, що ходить до дитсадка й любить дивитися мультфільми, а ще дуже хоче з'їсти піцу.

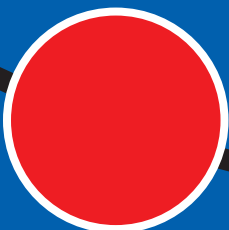
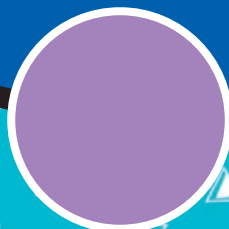
Його знайшли майже через добу, і ця звістка по рації відразу облетіла всіх шукачів. Вони поверталися щасливі: «Дитина врятована! Тепер можна й додому!»

Волонтери – це добровольці, які приходять на допомогу. Не за гроші й навіть не очікуючи вдячності, а просто так, тому що можуть і хочуть це зробити. Знак волонтерства – розкрита піднята рука, рука допомоги, простягнута з любов'ю.

Потрібно перевірити цю частину лісу...

ВРЯТУЙ
СТРУМОК!

HELP

HELP

Смарт

HELP

HELP

Життя та смерть Доркас

У грудні 1834 року на острові Мен з'явилася спільнота «Доркас»: її члени збирали пожертви у вигляді непотрібного одягу та постільної білизни, щоб роздавати нужденним. На острові нещодавно закінчилася епідемія холери, під час якої одяг та постіль хворих спалювали, тому люди мали потребу в найнеобхіднішому.

Схожі спільноти організовували місіонери в Америці та інших країнах. Багато з них існують і досі, зокрема велика інтернаціональна організація «Доркас». Що означає ця назва? Щоб дізнатися про це, потрібно взяти Біблію й прочитати історію з 9-го розділу книги Дії апостолів.

Трапалося це в Йопії, нині це частина великого міста Тель-Авів, а тоді – маленьке узбережне містечко. Порти на цьому березі були придатні лише в сприятливу погоду, а в сувору пору року часто трап-

лялися корабельні аварії й моряки гинули. Їхні дружини залишалися вдовами, діти – сиротами, а за тих часів це означало велике зубожіння родини.

У цьому місті мешкала жінка на ім'я Тавита, але часто її називали інакше – Доркас. Чому так? Усе просто: арамейською – Тавита, а грецькою – Доркас. І те, й інше в перекладі означає «сарна». У Біблії вона названа ученицею Ісуса Христа.

Доркас дуже любила Ісуса Христа. Для неї Він був і Спасителем, і Вчителем, і найкращим Другом, і головним Взірцем. Їй хотілося так само, як і Він, допомагати людям. «Та що я можу? Я не Мойсей і не Давид. Я навіть не Маріам, адже в мене немає дару пророцтва, і не Девора, адже я не можу керувати країною. Я просто скромна жінка. Чим я можу допомогти? Не знаю... Утім, я ж умію шити, а отже, голка й нитка в моїй руці можуть принести користь!» – вирішила Доркас.

Ви бачили одяг, який носили в ті часи? Напевно, пошити його було не так складно, як деякі сучасні фасони. Однак згадаймо останній розділ з книги Приповістей: бавовну та льон збирають, очищають, сушать, потім прядуть, забарвлюють,

тчуть полотно й лише тоді викроюють і шиють одяг. До того ж не швейними машинками, а руками, стібком за стібком. Довгі шви. Інколи вдень, а іноді й вечорами при тьмяному мерехтінні свічки або каганця. Тому, навіть якщо Доркас купувала полотно на ринку, роботи в неї все одно було вдосталь.

І вона раділа із цього! Не буркотіла, не шкодувала, що взялася за таку складну справу, нікому не скаржилася й не відмовляла в допомозі. Ця жінка сама поспішала на допомогу, ще перш ніж її попросять. Просто помічала, що може допомогти, – і допомагала. Доркас була скромною й ніколи не вважала, що робить щось особливе. Однак люди були іншої думки: вони любили її за доброту та щирість, поважали та з неабиякою довірою ставилися до її розповідей про Ісуса, Його любов і силу творити чудеса.

Та одного дня в її дім прийшла біда: Доркас захворіла смертельною недугою – і невдовзі померла. Дуже багато людей говорили: «Вона так багато нам допомагала, а ми нічого не змогли для неї зробити! Якби тут був Ісус, Він зміг би її воскресити!» І раптом люди дізналися, що зовсім неподалік, за 15 км звідси, у місті Лідда перебуває Петро – апостол Ісуса Христа. Тоді жінки попросили двох братів піти й запросити Петра до Йопії.

Про що вони думали? Можливо, згадували розповіді Доркас про те, як багато хворих зцілювалися, коли лише тінь Петра падала на них? Біблія не розповідає про це. Проте в ній сказано, що коли Петро прийшов до оселі померлої, то його оточили заплакані жінки. Вони розповідали, якою хорошою людиною була Доркас, як допомагала всім, і показували йому пошиті нею сукні та сорочки.

Петро попросив залишити його в кімнаті на самоті й схилив коліна в молитві. Далі Біблія описує: «Повернувшись, сказав тілу: Тавито, встань! Вона розплющила свої очі і, побачивши Петра, сіла. Подавши їй руку, він підвів її. І, покликавши святих і вдовиць, він поставив її перед ними живою. Це стало відомо по всій Йопії, і люди повірили в Господа».

А Доркас і далі жила в Йопії, люблячи людей та допомагаючи їм.

МИ – СЛІДОПИТИ!

Я хотіла стати слідопитом із семи років, відтоді як моєму братові виповнилося 10 і в нього на грудях з'явилася жовта краватка. Він ходив на слідопитські заїняття, їздив на табори, показував цікаві фотографії, у нього з'являлися нові друзі, і вони разом заробляли нові значки та нашивки. Я зрозуміла, що бути слідопитом дуже цікаво! Зараз мені 12, я теж слідопит. У мене також є жовта краватка, форма й нашивки, та найголовніше: я маю багато друзів, які так само, як і я, товаришують з Ісусом! Бути слідопитом просто чудово!

СВІТ-ЛАНКА

Я живу в Іспанії. У нас теж є Клуб слідопитів. Такі клуби існують ще в 170 країнах світу! Я познайомився з їхніми представниками, коли став учасником міжнародного зльоту. Хоч я не знаю інших мов, окрім іспанської, але багато зміг довідатися про кожного з них. З нашивок видно, хто ти: Провідник, Розвідник чи Дослідник, які ступені закінчив, які спеціалізації опанував, чи є в тебе інші нагороди. Ми бачили одне одного вперше, але відчували й розуміли так, ніби знайомі багато років!

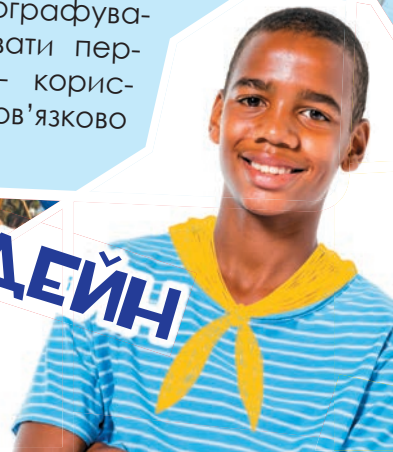
У нас на Ямайці невдовзі почнуть організовувати Клуби слідопитів у державних школах. Так вирішила нова влада. Я вважаю, що це правильне рішення. Адже із чого складається слово «СлідоПит»? Сліди + «опит», тобто українською – досвід. Ми вчимося читати сліди в природі й не залишати руйнівних слідів після себе. Нас вчать розпалювати багаття, готувати їжу, встановлювати намети, долати перешкоди, шити, співати, фотографувати, малювати, надавати першу допомогу. Це – корисний досвід, який обов'язково знадобиться в житті!

16

ПАБЛО

ДЕЙН

Мій тато – австралійський мисливець. Я змалку багато чого знаю про природу, але в клубі на мене очікувало нове відкриття – знайомство з Ісусом Христом. Виявляється, так багато можна дізнатися, вивчаючи Біблію! Я навчився цінувати дружбу й те, що мені подарував Бог.

Зустрічі, походи, ігри, наметові табори – так ми пізнаємо світ, себе та інших. Закони й правила прості.

- Не шкодь природі.
- Слабкому тілом підстав плече, слабодухого втішай.
- Не стій на місці, прагни до нового та незвіданого.

Ми – слідопити з Молдови. У нашому селі мешкають родини, у яких є діти з інвалідністю. Їм нелегко живеться, тому ми вирішили їм допомагати. Разом із друзями нашого клубу ми навідуємося до них у гості, приносимо частування та подарунки. Діти й батьки радіють нашим зустрічам, а нам дуже цікаво спілкуватися з ними. Ми зрозуміли, наскільки вони сильні, і переймаємо в них цю силу духу.

СЛІДОПИТИ навчаються правильно ставити мету й досягати її, дружити, працювати в команді, дбати про своє здоров'я, цінувати одне одного, любити людей та допомагати їм.

СЛІДОПИТАМ ніколи сумувати, адже попереду ще стільки нових зустрічей та відкриттів!

ГІРСЬКА ВІСКАЧА

Це миле звірятко мордочкою та вушками схоже на кролика, довгим пухнастим хвостом – на білку, а лапками – на кенгуру, тільки дуже маленького.

Гірська віскача – із сімейства шиншилових. Хоч її хутро й не таке розкішне, як у її відомих родичів, але все одно тепле й густе. Воно допомагає цим тваринкам виживати на висоті до 5000 метрів, де вночі температура опускається нижче 0°C і дмуть крижані вітри. Часто вранці сонні звірята гріються під променями сонця.

Віскачі живуть великими колоніями. Для житла вони викопують нори або знаходять відповідні розколини в скелях та порожнечі під камінням.

У разі небезпеки тваринки починають стукати хвостами об землю й видавати гучні звуки, попереджаючи своїх родичів про загрозу. Після цього дружною компанією звірята швидко втікають, намагаючись заховатися в нори. З вигляду товстенькі й незграбні, віскачі тікають зі швидкістю 40 км/год і стрибають на 3 м в довжину.

Віскачі – гризуни, а в скелях не так просто знайти вдосталь рослинної їжі, тому вони майже цілий день витрачають на пошуки поживи.

Ці тваринки намагаються оселитися неподалік від водойм, адже в гірських рослинах не так багато вологи. Трави, мохи та лишайник – їхній звичний раціон.

У зимову сплячку віскачі не впадають, але двічі за рік линяють, стаючи то коричневими, то сірими.

Андська кішка

Віскачі – завзяті колекціонери. Вони збирають дрібні предмети, камінці, пір'я, палиці та просто сміття, яке їм чомусь впало в око. Усе це вони тягнуть до свого помешкання або складають біля входу, де згодом збираються цілі «гори скарбів». Погано тільки те, що знахідка, яка припала їм до вподоби, може стати джерелом інфекції, а потім – і причиною хвороб мешканців гірської оселі.

Ви щось загубили? Можливо, що цей предмет став уже новим експонатом у колекції віскачі!

Віскачі – вправні скелелазы. Перебратися з однієї скелі на іншу їм допомагають довгі задні лапи та хвіст. Підстрибуючи на лапах, вони зберігають рівновагу за допомогою хвоста. Ця здатність допомагає звірятам утікати від головного ворога – андської кішки.

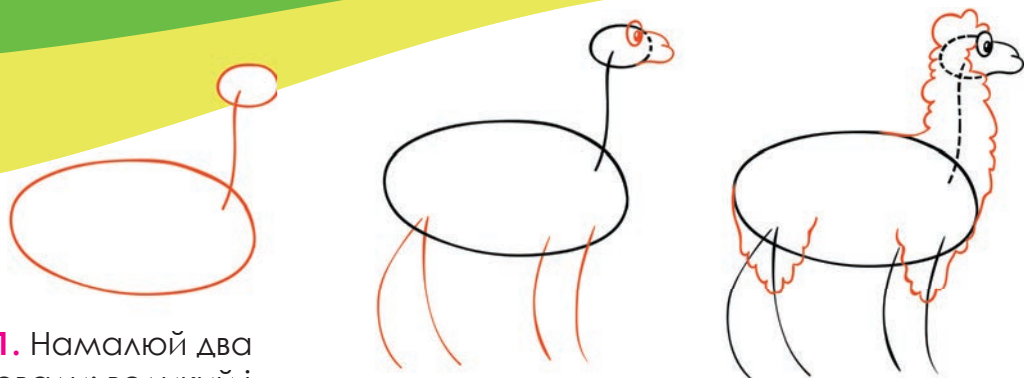
У таких непростих умовах малята-віскачі народжуються «спартанцями»: вкриті вовною, з розплющеними оченятами... І хоч до восьми тижнів вони живляться материнським молоком, уже за декілька годин після народження здатні споживати звичайну рослинну їжу.

Уважно дотримуючись
схеми, ти зможеш нама-
лювати ламу. Не тисни
на олівець, щоб малюнок
вийшов охайним.

Малюємо ЛАМУ

В товстих шубах
по Горах
Ходить-бродить
згряя лам.
То траву вони
жують,
То вантаж кудись
везуть.
Їх ніхто
не ображає,
Лам плекають,
поважають!

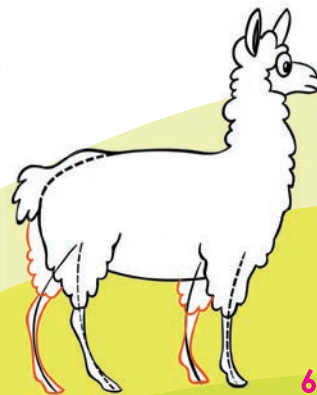
1. Намалюй два
овали: великий і
маленький. Це бу-
дуть голова й тулуб
лами. Познач
згини ший.

2. Намалюй очі й
передню частину
мордочки лами.
Зітри зайву лінію
на голові.

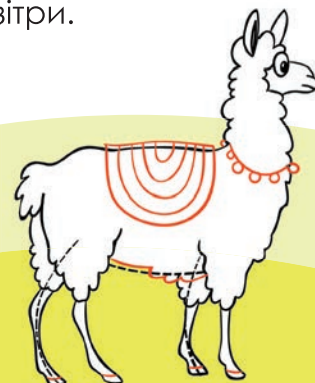
3. Намалюй хут-
ро на голові, шийі
та двох кінцівках
лами. Зайву лінію
зітри.

4. Намалюй вуха та
хвіст. Потім домалюй
нижні частини кінці-
вок лами, які не вкриті
густим хутром.

5. Намалюй
ще дві кінців-
ки. Зайві лінії
зітри.

6. Зміни лінію живота.
Домалюй накидку та
нашийник. Насам-
кінець розфарбуй
ламу, як показано на
малюнку.

Бутерброд

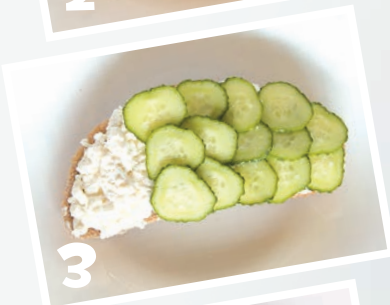
«РИБКИ»

1. Візьми круглий хліб. Відріж скибку та зніми з неї скоринку.
2. Зернистий сир змішай зі сметаною й посоли. Намаж скибку хліба утвореною масою.
3. Вибери не дуже товстий огірок. Наріж тонкими напівпрозорими кружальцями. Щільно виклади їх на бутерброд у вигляді луски, починаючи з хвоста рибики.
4. Із зеленої цибулі зроби плавці. З оливки виріж кільце й вимости рибі око.
5. Залишилося зробити рот і хвіст – теж із зеленої цибулі. Біля рота поклади вирізані кільця цибулі: це будуть бульбашки повітря.

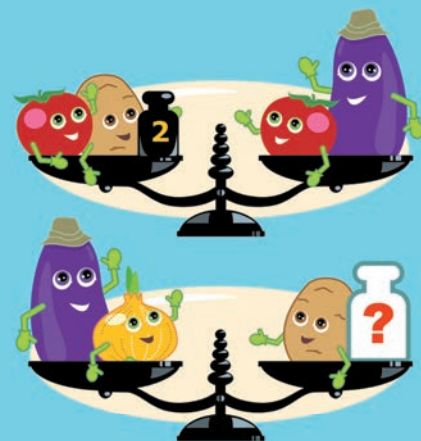
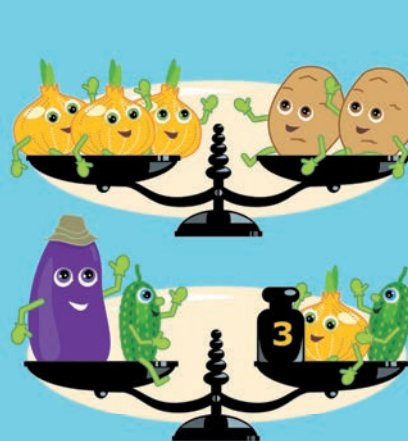

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- хліб;
- зернистий сир;
- сметана;
- огірок;
- зелена цибуля;
- оливки.

Знайди відповідну тінь.

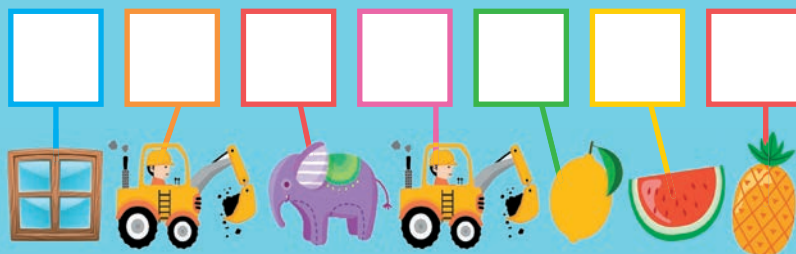
Усі овочі на чашах терезів урівноважені. Яка із цих гир має бути на місці знака питання?

Допоможи пастухові знайти овечку.

Прочитай слово.

Знайди сім відмінностей.

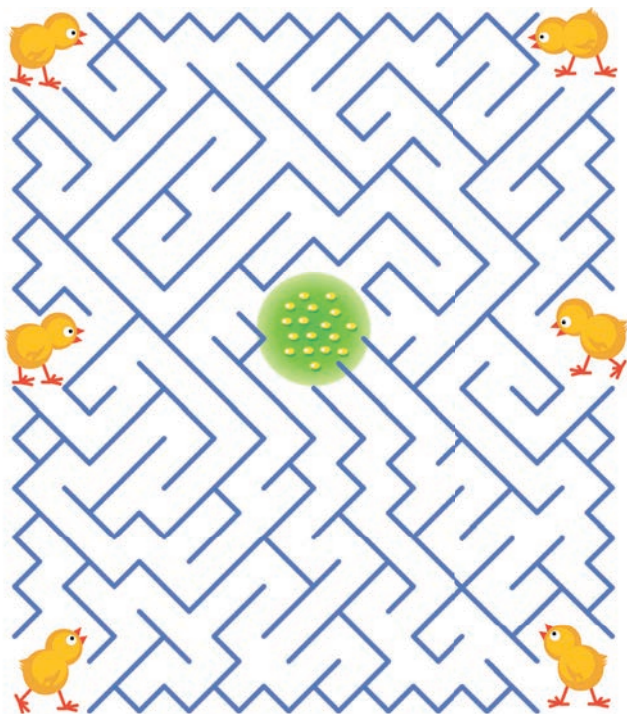

ВІДПОВІДІ:

Для кожного яйця знайди
випалу шкарлупку.

Допоможи кожному курчатку дістатися
своїм шляхом до галлявинки із зернятками.

ОВОЧЕВЕ СУДОКУ

Розстав овочі в
клітинки таблиці за
правилами судoku.

с. 22: рожева тіню; другий шлях веде до овечки; зиря 4 кг; веселка; с. 23: 1 - 7, 2 - 14, 3 - 11,
8 - 21, 9 - 18, 10 - 5, 15 - 4, 16 - 6, 17 - 19, 22 - 13, 23 - 12, 24 - 20.

УВАГА!

Замовити
наші журнали
«Дружболандія» ви
можете,
написавши листа
на E-mail:
dzherelo@ukr.net,
а також зателефону-
вавши за номером
0 800 30 20 20.

SKYPHONE

Журнал
для підлітків
10-15 років

Завжди
на зв'язку!

Подружися
зі «Скайфоном»!

Пристроїв чимало є на світі,
Знають їх дорослі й навіть діти.
І смартфони, і айфони...
Надійшла пора «Скайфона»!
Стильний і доступний він,
В ньому чути правди дзвін.
До зв'язку із Небесами
Закликає нас із вами!
Вирушай в життєвий марафон
З добрим другом –
Журналом «Скайфон»!

Дивіться дитячі передачі
«Дружболандія»
на сайті:

TV.HOPE.UA

Тебе
очікують не-
забутні приго-
ди в пошуках
головного!

Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти на
розвиток журналу, можете
зробити це через банк.

Наші реквізити:

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві
Призначення платежу:
добровільні пожертви

наступному
номері:

пожертвувати
кошти

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Випусковий редактор: Олена Мехоношина
Відповідальний редактор: Людмила Поправкіна
Переклад: Олена Мехоношина

Коректура: Ганна Борисовська, Інна Джердж
Дизайн і верстка: Ганна Рафес
Художник: Ганна Рафес
Над номером працювала: Олена Поправкіна
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 428-84-38